

Overweging 19 e zondag door het jaar

Thema: Vertrouw me,

op eigen benen -- maar niet alleen

Lezingen: 1 Kon. 19, 9a.11-13a Math 14, 22- 33

Zondag 13 augustus 2023 Mart Hendriks

Na een drukke periode waren Jezus en de leerlingen in een boot gestapt omdat ze wat rust wilden.

Maar er was geen ontkomen aan. Aan de andere kant van het meer wachtten er duizenden mensen, benieuwd naar Jezus en zijn gezelschap, die gevoed moesten worden. Door gezamenlijke inzet en met Gods hulp is het weer gelukt. Het was een wonder: er was genoeg om te delen, eigenlijk zelfs te veel. Verzadigd gingen de mensen weer naar huis en waren de leerlingen en Jezus weer onder elkaar.

Zo fantaserend rond het evangelieverhaal, ontkom ik niet aan het beeld van de wereldjongerendagen in Lissabon. 350.000 bezoekers waren er.

In Trouw stond een reportage met als titel: 'Als de Paus het woord neemt, is de jeugd stil.'

Onder de gezangen en dansopvoeringen wordt op het immense terrein gewoon gekletst en chips gedeeld. Maar dan is het stil. Paus Franciscus spreekt over "jezelf trainen om lief te hebben, en over vreugde – dat dat bedoeld is om te delen, en dat als het niet goed gaat met mensen, het belangrijk is om die mensen op te tillen. En nu vraagt hij om een moment stilte, om te denken aan de mensen die ons vreugde geven. Een Nederlandse deelneemster vertelt hoe fijn ze het vindt met jongeren van de eigen leeftijd te praten over ervaringen en vragen over haar geloof. In Nederland zie je geen jongeren in de kerk en is het vreemd om over je geloof te praten.

Een jonge Zuid-Afrikaan vertelt dat de dagen in Lissabon "een hele grote eyeopener" waren. "Hoe de aanwezigheid van één persoon, die de boodschap van Jezus doorgeeft, zoveel verschil kan maken." Hij doelt daarmee op de paus. "Als hij praat, krijg ik weer hoop. Ik ben hier maar één persoon tussen een miljoen anderen. Maar tegelijk heb ik hier gezien: nee, wat ik doe, wat ik zeg, voor God doet dat ertoe."

Terug naar het evangelieverhaal van Matheus. Lekker onder elkaar, stel ik me voor. Maar daar maakt Jezus een eind aan.

Er staat: "Hij dwong de leerlingen in de boot te gaan en alvast naar de overkant te varen." Geen beloning en even lekker na kletsen over hoe fijn het was. Nee, wat een tegenvaller, Hij dwong ze ondanks de hoge golven en tegenwind van wal te steken.

Niet onverantwoord, want ze waren per slot van rekening vissers, maar ze voelen zich toch aan hun lot overgelaten, in de boot genomen.

Maar op het moment dat de tegenwind hen teveel dreigt te worden, is Jezus er weer. In elk geval Petrus durft er weer in te geloven. Het lijkt onmogelijk, maar hij waagt het er op naar Jezus toe te gaan en als ie bijna kopje ondergaat, wordt hem een helpende hand toegestoken.

Om het verhaal niet te lang te maken. Ook wij herkennen de situatie ergens hard voor gewerkt te hebben en daarna het gevoel te hebben eerder afgestraft te worden dan beloond. Je hele leven gezond geleefd en toch ernstig ziek. Altijd verantwoordelijkheid genomen en gezorgd voor anderen en je nu toch alleen voelen. Godgeklaagd is 't.

Maar mensen wat een geluk. Op een onvoorzien moment, niet in het vuur, niet in de storm maar in de stilte wordt ook ons een hand gereikt. Misschien wel in een ontmoeting, een moment van stilte hier. Misschien mag jij of ik de hand reiken aan iemand en zo die ander een klein zetje geven om vol te houden, de moed niet te verliezen.

Veertien dagen geleden in de viering was de slotgedachte:

'Het is onmogelijk', zei trots.

'Het is riskant', zei ervaring

'Het is zinloos', zei het verstand

'Laten we het proberen', fluisterde het hart.

Komende dinsdag, 15 augustus, vieren we het feest van Maria tenhemelopneming. Om wie ze was, wat ze deed wordt ze hemel in geprezen.

Maar toch is het ook zo dat mensen ervaren hoe dichtbij Maria is. Voor velen is ze een steun en ervaren mensen dit alsof ze bij de hand worden genomen. Misschien wel omdat Maria met volle instemming van haar hart heeft gezegd: 'Ja, laten we het proberen'. Zo werd in haar Gods liefde mens, werd zij moeder van mensen.

Ieder van ons gaat zijn levensweg op eigen benen, maar we gaan niet alleen. Op onvoorzien momenten is er de hand van die Ander, de Enige. Laten we dat vertrouwen, dat geloof zo dadelijk met en naar elkaar toe uitspreken.

Mart Hendriks

12 augustus 2023

Slotgedachte: Lofzang van Maria (Magnificat)

Marijke de Bruijne

*Sprakeloos nog van verwondering,
vervuld van een vreugde zo groot
dat zij in dit zingen naar buiten breekt,
weet mijn geest niets dan dit:
gezegend ben ik, gezegend met leven,
zwanger van hoop waar de wereld op wacht.*

*En de eeuwen zullen zingen, blijven zingen
van de grote dingen
die de Machtige
deed aan mij,
een vrouw als zovelen.*

*Heilig en helend de Naam van de Eeuwige,
barmhartig voor mensen
geslacht na geslacht.
Die tegen trots en hoogmoed in
machthebbers onttroont
en honger verdwijnt
als leeg worden de handen der rijken.*

*Gezegend de Eeuwige,
die God is van Sara en Hagar, van Lea en Rachel
die God is van mensen als jij en ik,
die hier is, die nu is, die wonderen doet
en gelukkig maakt.*